

КЪМЪ ЗАКИНТОСЪ

Не ще докосна вече тоя брѣгъ свещень,
където минахъ азъ на свойто детство днитѣ,
о мой Закинтосъ, вѣвъ водитѣ отразень,
отдето девствена роди се Афродита.

И първата усмивка нейна освяти
тѣзъ острови, горитѣ тъмни и небето,
които нѣкога възславиль бѣ Поета,
възпѣлъ съсъ дивната си пѣсень тѣзъ води,

тѣй сѣдбоносни, и далечното изгнание,
отдето Одисей вѣвъ слава и страдание
цѣлуна Иака, потънала въ скали.

О, майчина земя, днесъ само пѣсень има
синѣтъ ти, че сѣдбата ни неумолима
намъ неоплаканъ гробъ сега опредѣли.